

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul Maicii Domnului

Poporul Meu, Mi-e drag să fiu cu tine prin cuvânt, să Mă bucur cu sărbătoare în mijlocul tău, că am nevoie și Eu de mângâiere, de bucurie și de pace, fiule scump. Nu știi, tată, cum să te mai întăresc, cum să te mai bucur, cum să te mai mângâi, ca să Mă simți cât de aproape sunt de tine, cât de aproape sunt! Pace ție, fiule scump, că te-am făcut scump ca să am și Eu ceva scump pe pământ, ca să am și Eu ceva, tată, ca să nu fiu sărac în vremea cea de la sfârșit. Pace ție! Ia pace, ia, copilul Meu, ia, tată, că îți trebuie; ia, și strânge mult, ca să fiu bogat cu pacea Mea în tine. Eu nu vin să-ți spun „*La mulți ani!*“, cum zice lumea la serbarea nașterii Domnului. Eu vin și îți spun: pace ție!

Pace vouă, copilași ai poporului Meu! O, cât Mă bucur Eu de fiii Mei cei curați, de cei în care Eu sunt născut și crescut; născut în ei, în inima lor, și crescut în ei prin credința și dragostea lor.

E mare sărbătoare în om nașterea Domnului. Această sărbătoare este neprețuită de lume. Eu M-am născut din trup de Fecioară pentru oamenii care vor vrea să creadă în Cel venit de la Tatăl. Dar M-am născut în Fecioară, și asta este mai înainte de orice naștere. M-am născut în inima ei. Inima ei M-a născut în ea încă de pe când ea citea în profeții despre Fiul lui Dumnezeu, Care va veni să scape lumea de la pierzarea cea veșnică. Mă purta în inima ei, care Mă născuse în ea, și M-a crescut în ea până ce a venit arhanghelul și a vestit că Mă voi face trup în ea. Și așa S-a făcut trup Fiul lui Dumnezeu, Care S-a numit Cuvântul.

Poporul Meu, suntem în sărbătoare de naștere, și iată, fiule, Cuvântul Se face trup în carte, Cuvântul Se așează pe carte și Se face carte, ca să rămână veșnic tot ce cuvintez Eu. Strânge, Israele, strânge, tată, strânge. Cuvântul Meu să nu rămână numai vorbit. Mi-am făcut așezare întărită, ca să Mă pot înființa cuvânt, să Mă pot întipări în carte, să Mă ia mulți spre mâncare duhovnicească, spre naștere în inima lui să Mă ia omul care-Mi citește cuvântul rostit de gura Mea. Omul care crede că este Dumnezeu, acela crede că Dumnezeu lucrează și grăiește din cer peste pământ. Omul care aude despre cuvântul lui Dumnezeu, acela crede că această grădină Mă poartă deasupra ei pe tron de heruvimi și de serafimi ca să-Mi audă graiul Meu cei din grădină și să-Mi scrie grăirea Mea peste pământ.

Israele, Israele, omul slab de duh, omul împrăștiat, omul înșirat prin toate câte sunt făcute de om, un așa om nu e bun pentru Dumnezeu. Dumnezeu are nevoie de om îndumnezeit de dorul lui după Dumnezeu. N-am ce face cu om împrăștiat. Mie Îmi trebuie duh și trup adunat în Duhul Meu, și de aceea mereu te-am învățat, poporul Meu, să fii cum vreau Eu, ca să poți să fii copilul Meu, și ca să te cunosc, măi fiule. Eu îi cunosc doar pe ai Mei, și fiecare și îi cunoaște pe ai lui. E mare lucru să poată învăța omul viața dumnezeiască pe pământ, că omul e împrăștiat, e înșirat pe drumurile făcute de pașii lui.

Omul a rămas numai femeie. Înțelegeți voi, fiilor, ce vă spun Eu? Eu am făcut pe om din bărbat și din femeie, ca să fie întregire de duh omul, ca să nu fie numai bărbat sau numai femeie omul. Dar iată, după cum scrie și în prooroci, așa este azi. Așa scrie: «*Vai de neamul peste care stăpânește femeie*». Femeie nu înseamnă trup de femeie. Femeie înseamnă ușurătate, înseamnă nebarbăție, înseamnă om neîntregit în duh. Mama Mea Fecioara a fost și ea, ca trup, parte femeiască, dar a fost om întreg în duh. Om înseamnă cel îndumnezeit. Ce să faci cu omul care este pământesc? Acela este numai femeie; acela umblă de colo-colo fără statornicie; acela se folosește de duhul lui. Și cum adică umblă de colo-colo? Iată, am luat aminte la cuvântul rostit de un copilaș din poporul Meu care a zis că omul poate umbla pe drumuri stând în pat. Așa este,

măi fiilor, omul străbate drumul spre casa lui, și după ce ajunge acasă se apucă și se întoarce înapoi pe drumul pe care a venit spre casă; ba îl mai și măsoară, ba îl mai și cântărește, ba îi mai numără și pietrele, ba le mai bagă și în traistă, și merge așa îngreuiat, cu drumul în spate și cu traista drumului, până ce i se rupe traista cu pietre, și pietrele, căzând, îi zdrobesc picioarele, și omul nu știe că este olog și strivit la picioare, la picioarele sufletului. Un așa om a rămas numai din femeie născut, numai femeie, fiilor.

Israele, Israele, ferește-te, tată, de omul ușuratic, de omul care umblă pe drumurile lui și cu drumul în spate. Tu, poporul Meu, să fii bărbat și femeie, fiule, să fii mire și mireasă, copilul Meu, să fii om întreg, așa cum l-am făcut Eu pe om când l-am făcut.

Omul care se lasă îndemnat de diavol, acela cade din cer. Israele, să nu te oprești pe calea ta cu omul care este obișnuit să asculte șoapta diavolului. Ce este șoapta diavolului? Șoapta diavolului este bârfa, clevetirea, vorbirea de rău, minciuna, învinuirea, iscodirea, descusutul faptelor, ascunzișurile cele puse la întuneric, cele ferite de lumină, și credința omului în toate acestea, asta este șoapta diavolului. Iar șoapta Domnului, care este? Este cuvântul, fiilor; cuvântul care învață pacea cea din cer, iubirea, iertarea, umilința, smerita cugetare, și toate cele ce seamănă cu Dumnezeu în om. Vedeți voi, fiilor, ce înseamnă om? A spune om, e cuvânt mare, măi copilași.

Te-am învățat, poporul Meu, te-am învățat mereu; ba am pus învățătură înaltă la cuvânt și în fiii grădinii Mele, și ei așa ți-au spus: să nu vorbești în ascuns, să nu vorbească poporul Meu doi câte doi. Măi fiilor, duhul rău se folosește de voi dacă nu ascultați învățăturile cele din cer. Tu numai despre Domnul să vorbești, Israele, că altceva de vorbit nu este vorbire cu folos, ci cu pagubă, tată. Eu așa am spus: «*Copilul Meu, vezi ce faci cu timpul, vezi ce face el cu tine, că timpul trebuie să fie înghițit de veșnicie, fiule*». Cum adică, măi Israele? Iată, te întreb: ai înțeles ce ți-am spus Eu când ți-am spus așa? Și dacă n-ai înțeles, ai venit să Mă întrebi ca să te învăț ce înseamnă acest cuvânt? Acum vin Eu și îți spun ce înseamnă.

Copile, copilaș, orice clipă de a ta trebuie să fie potrivită și vrednică să fie luată și pusă în cele ce vor fi vrednice de veșnicie. Scriptura așa îndeamnă: «*Răscumpărați timpul!*». Eu te-am înființat pe pământ și în timp, Israele, poporul Meu de azi, ca să răscumpăr timpul cu tine, tată, timpul care a fost înghițit de deșertăciune, omul timpului pierdut de om. Timpul are prea mari și prea mulți dușmani, și e greu de smuls o clipă din el ca s-o bagi în veșnicie. Clipele tale toate, măi Israele, trebuie să fie potrivite cu cele ce sunt vrednice de înghițit de veșnicie. Poate că tu nu știi cum să faci această lucrare, dar Eu de ce, oare, vin și te învăț mereu? Te învăț ca să știi, fiule Israele.

Se întreabă încă, se mai întreabă și unii din Israel: „*Ce atâta vorbărie pe Dumnezeu, atât de des, atât de mult? Dumnezeu nu mai are altceva de făcut? N-a fost așa niciodată în timp*“. N-a fost, fiilor, niciodată așa, dar acum așa este, după cum este scris de râul vieții, care va curge și va da peste margini. Râul este cuvântul. Acum așa este, după cum scrie despre legea Domnului, din care vor lua toate neamurile pământului, curgând ele spre muntele Domnului, spre legea vieții. De aceea grăiesc mult și des de deasupra ta, poporul Meu, ca să te învăț nașterea Domnului în om, și ca să fie om omul, pentru că modelul de om, Dumnezeu l-a făcut, măi Israele. Și fii atent ce-ți mai spun Eu ție: modelul de Israel Dumnezeu l-a făcut, și când l-a făcut l-a numit Israel pe acest model, și mulți necunoscători de Dumnezeu își fac semne și se miră de cuvântul Israel, de numele cu care te numesc Eu pe tine, Israele. Când l-am făcut pe om din pământ și din apă și din Duh dumnezeiesc, l-am făcut bărbat și femeie și l-am numit om. Când l-am făcut pe Israel, am despărțit oamenii de pe pământ în două, și Mi-am luat și Eu o parte din cele două, și am numit-o Israel. Din ce l-am făcut pe Israel? L-am făcut din Avraam, Isaac și Iacov, și i-am pus numele Israel. Și n-a durat mult apoi, și s-a băgat duhul rău pe fir, ca să-Mi culce iar lucrarea la pământ. Și atunci am despărțit și pe Israel în două dacă am văzut lucrarea Mea amenințată. A lucrat duhul rău cu dibăcie, dar Eu am rostit cuvânt proorocesc și încă din pântecul cel despărțitor în două

neamuri am rostit pentru Israel despărțitură, am rostit pentru totdeauna numele pentru Israel și am zis: «*Din Iacov se vor numi fiii lui Dumnezeu, și din Esau se vor numi fiii oamenilor*», iar pe Iacov l-am numit Israel. Așa a luat ființă Israel. Israel și Edom s-au numit cele două neamuri ieșite din Isaac. Din Iacov și Esau s-au schimbat cu numele de Israel și Edom până acum, până la venirea Mea cea văzută. Așa a fost și pe vremea pământului cel dintâi. Au fost o parte fiii lui Dumnezeu, și o parte, fiii oamenilor. Fiii lui Dumnezeu erau din Set, și fiii oamenilor erau din Cain. Au scăpat atunci opt oameni și, iarăși, după o vreme Eu am făcut despărțitură, și de atunci Eu și cuvântul Meu merg cu Israel până la capătul mersului, iar Edom merge și el cu mersul lui până la capătul mersului lui. Mersul lui se sfârșește, dar Eu vă spun că s-a și sfârșit, numai că el nu știe ce înseamnă sfârșitul mersului lui, căci lucrarea lui Dumnezeu este duh și taină, și Eu nu dau vrăjmașului Meu taina Mea.

E mare taină nașterea Domnului, e mare taină nașterea lui Israel, e mare taină Domnul și Israel. Vin și te rog, poporul Meu, te rog, tată, să fii deștept și să înțelegi tainele lui Dumnezeu, care au lucrat și lucrează în taină din veac și până în veac. De aceea am spus: fericit este omul care are pe Dumnezeu, că acela știe de la Dumnezeu tainele lui Dumnezeu. A slăbit Edom, a slăbit de supărare, că nu mai are scris drum înaintea lui, și el vede. El a fost viteaz în vremea cea scrisă pentru încercarea lui Israel, pentru călirea lui Israel, căci Israel înseamnă omul care are pe Dumnezeu. Eu nu se putea să stau ascuns sub învelișul care s-a numit Edom, că Mă învelise cu mantia lui ca să se dea el Dumnezeu. Dar Eu, fiilor, sunt Cel necuprins de cele create de Mine, și sunt neținut de cele create de om, căci Eu sunt Dumnezeul văzutelor și nevăzutelor, dar ce să înțeleagă omul cel slab, cel împrăștiat, cel ce are duhul lui?

Tu, Israele, să vorbești, tată, de Dumnezeu mereu, că El te-a făcut, și te-a purtat prin vreme până azi, fiule, și tu ești cel mititel cu care vreau să mă sor tot ce a fost până acum; să mă sor, să cântăresc, să isprăvesc lucrul și să dau viață veșnică cerului cel nou și pământului cel nou în care va locui dreptatea și fiii ei, că mare lucrare este nașterea Domnului.

Fiii oamenilor, fiii lui Edom sărbătoresc nașterea Domnului, dar nu pentru Domnul, ci pentru ei sărbătoresc, că le place să sărbătorească și să stăpânească peste timp. O, Israele, Israele, ridică-te ca un viteaz și lucrează răscumpărare pentru timp, că de aceea ți-am spus: «*Vezi ce faci cu timpul, vezi ce face el cu tine*». Dă-Mi Mie timpul tău, stai cu Mine în timp ca să-l răscumpărăm, tată.

Să nu stai ca umplutură pe lângă poporul Meu, omule care nu știi să fii fiu al lui Dumnezeu. Israele, să nu lași pe omul cel slab, pe cel neîndumnezeit să ocupe loc în acest popor și să se creadă a fi din Israel. Ce ți-am spus Eu ție, Israele? Am spus că Dumnezeu Se vădește pe Sine dacă este în om, și omul se vădește pe sine dacă nu are pe Dumnezeu, și ți-am spus ce să faci cu un așa om. Ți-am spus să-i arăți ce este cu el, ce este el și ce să facă. Și numai dacă-I dă naștere lui Dumnezeu în el, numai apoi să vezi ce este de făcut cu el, că iar și iar vă spun: mare lucrare și mare taină este nașterea lui Dumnezeu în om. În fața unui om în care Domnul S-a născut și a crescut se topește orice putere pământească și omenească, orice înțelepciune, orice limbă și orice împotrivire, că nu mai trăiește omul în el, ci Domnul, fiilor; Domnul întru puterea pe care Și-a agonisit-o prin învierea Sa dintre cei morți, prin nașterea Sa în om. Amin.

Omul care se teme de om, aceasta este răsplata deșertăciunii care vine de la om. Omul care se teme de Dumnezeu, acela are de Stăpân pe Dumnezeu. Fiilor, fiilor, cine nu are temere de Dumnezeu nu are pe Domnul de Stăpân, și un așa om își este sieși stăpân, stăpân și rob întru unul, om fără de căpătâi, care risipește timpul cheltuindu-și răscumpărarea.

Lucrați pentru nașterea Mea în voi, așa vă spun vouă, celor în care Eu nu am înfățișare. Cine nu poate, acela se păstrează pentru sine și de aceea nu poate. Cine nu poate, de lipsa dragostei sfinte nu poate. Cine vrea și zice că nu poate, acela îi lipsește rugăciunea de cerere, așa cum v-am cuvântat Eu prin graiul fiilor grădinii Mele. Cine nu poate, acela nu-I dă naștere lui Hristos în el. Fiilor, fiilor, am spus mereu că omului nu-i trebuie luptă ca să fie cu Hristos în el; îi trebuie

dragoste de Domnul și aplecare, ca să poată intra Domnul întru umilința inimii lui; îi trebuie control dacă vrea și nu poate.

Fiilor lucrători peste Israel, Eu vă spun vouă că sunt în acest popor dintre cei care nu împlinesc cuvântul Meu cel pentru pregătire, și dacă îi spun unuia din aceștia, știți ce face? Sare pe voi și vă învinuiește, și se învinuiesc unul pe altul de pâra. O, nu pâra este supărarea cea mare, ci neîmplinirea ta este adevărata supărare care ar trebui să te facă să sai în sus, tu, cel care taci și nu faci cele pentru pregătirea cea întregă a poporului Meu. Este o vorbă în lume care spune așa: „*Ai carte, ai parte*“. Vezi, tată? E ca și la școală. Mulți în popor nu sunt deștepți, nu învață cartea Mea, le place să piardă timpul, așa cum un școlar nesilitor de la școală nu învață lecția pentru la școală pentru că umblă liber, pentru că nu-i place să știe carte. A uitat poporul Meu că Eu am pomenit de sita din care va curge grâul cel sec, bobul cel uscat. Eu, fiilor, de nimeni nu mai trag acum, iar pe cel ce nu este împlinit în Dumnezeu îl voi trece prin sită, căci sita e în mâna Mea mereu, până ce voi vedea în ea numai bob curat și întreg, unul și unul. Eu sunt cu grâul în sită și ajut grâul cel întreg și împlinit. Duceți-vă la moară să vă uitați ce se face cu grâul până ce ajunge să fie măcinat și bun de pâine.

Poporul Meu, stăruie pe lângă tine ca să te pot altoi și să fii de soi, ca să te arăt Tatălui Meu și să Se bucure Tatăl, că plânge Tatăl de mila Mea, și tu nu plângi. O, ce dulce este plânsul cu Dumnezeu! Acela întrece orice fericire, acela este bucurie sfântă. Iată, cu o zi în urmă ți-am spus, poporul Meu, să înveți lucrarea bucuriei sfinte, și dacă vei ajunge, tată, să guști din ea, atunci vei ști bine ce este Dumnezeu și te vei simți atins cu Mine. Dacă așa ai fi pornit tu pe drumul tău spre Mine, știai și tu ce este dragostea care te naște din ea, și ce este nașterea ta din Dumnezeu. Învață, Israele, lucrarea bucuriei sfinte, că dacă te împing Eu de la spate, nu vei atinge această stare cerească peste tine. Îți hărăzesc, poporul Meu, inimă plină de iubire pentru Mine. Învață-te să simți cine sunt Eu. Învață-te să crezi, tată, că Eu sunt tot ce ai tu.

O, Israele, mireasă pețită de Mine, inima de mireasă este în Mirele ei ascunsă. Israele, mireasa Mea, caută-Mă, iubito, caută-Mă, că Eu Mă las găsit, și îți voi dăruie clipe de bucurie sfântă. Caută-Mă! Eu sunt lângă tine; întinde mâna. Învață-te să Mă simți și ia-Mă înăuntru și încălzește-Mă ca pe un prunc mic, care așteaptă iubire și hrană și căldură și somn mângâietor în brațele calde ale iubirii. Voiesc să te numesc iubire, poporule, mireasa Mea. E praznicul iubirii cu tine, e zi de praznic sfânt. Iubirea se naște în tine și se face cuvânt și se face faptă și se face Dumnezeu în tine, fiule, mireasa Mea. O, fiule scump, bucuria sfântă este calea care te face să Mă simți pe Mine îmbrățișat cu tine și nedespărțit de tine. Cei ce M-au iubit pe pământ M-au simțit în ei până și în vremea chinurilor prin care erau trecuți ca să vină la Mine. O, ce mult M-au iubit cei ce au venit la Mine pentru mărturisirea iubirii lor de Dumnezeu! Iubirea de Dumnezeu aduce biruința cerului pe pământ, dar să te am unealtă pe tine, copile Israele, că tu, fiule, ai cuvântul Meu, care-ți este drum spre lumina care va veni cu Mine.

Mi-e dor să stau în tine, poporul Meu. Mi-e dor să fiu în tine, Mi-e drag cu tine, și tu ce puțin Mă înțelegi când îți spun că Mi-e dor! Vreau să am clipe nesfârșite cu tine. Eu sunt Mirele, tu ești mireasa. Oare, nu știi ce-ți spun? Oare, nu știi ce este nunta, nunta cerului cu pământul? La nunta lumească e bucurie pe lume. Iată-L pe Tatăl cum așteaptă bucuria Mea cu mireasa Mea. Îi e milă lui Tatăl de Mine, că numai pe Mine M-a avut, și pentru ca să-Mi facă mireasă nu M-a cruțat ca să Mă țină lângă El, și M-a trimis spre moarte, ca să-Mi nasc din dureri mireasa, și să am mireasă înviată prin moartea Mea și prin învierea Mea. Care tată se îndură să-și dea copilul la moarte pentru ca să-și răscumpere neamul de la moarte? Nici un tată pământesc nu poate să-și vadă copilul dat de el la moarte dacă este tată adevărat. Tatăl Meu de dragul miresei Mele M-a dat, și mult a suferit ca un Dumnezeu când M-a dat.

O, mireasa Mea cea mică, fiica cea mai mică, Eu am muncit mult ca să te iau de mireasă. Vino, vino să nuntim, că Eu vin. Scoală-te să învățăm să ne iubim, că la nuntă Se va uita Tatăl la iubirea ta, căci Tatăl Mă iubește și Mă vrea cu mireasă de soi bun, și Mă vrea cu nuntă între cer

și pământ. Hai să nuntim, Israele, mireasa Mea, căci Tatăl, Împăratul, Își adună nuntași la nunta Fiului Său. Amin, amin, amin.

26-12-1995/08-01-1996